

Rozloučení s Drahoslavou Rut Nývltovou

18. 10. 1937 – 20. 1. 2026

31. ledna 2026 – Braník

Bůh je láska

21. LEDNA 2026 ZEMŘELA
NAŠE MILÁ MAMINKA, TCHYNĚ A BABIČKA

Drahoslava Rut Nývltová

MĚLI JSME JI MOC RÁDI A BUDE NÁM SCHÁZET

Světla, Jefta, David, Nienke, Beate a Liselot
Tomáš, Joke a Chaser 🐾

Rozloučíme se s ní v krematoriu v kruhu nejužší rodiny.
Zveme vás na vzpomínkové sejití v sobotu 31. ledna ve 14 hodin
v kostele evangelického sboru Praha 4 - Braník, Modřanská 1821/118.

Místo květin prosíme o příspěvek, který bude pro branický sbor a společnost Helppees.

Kázání 31. ledna, rozloučení s Rut Nývtovou, Př 31,10+20+25-26

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku. Síla a důstojnost je jejím šatem, s úsměvem hledí vstříc příštím dnům. Její ústa promlouvají moudře, na jazyku mívá vlídné naučení.

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Když jsem otevřel knihu Přísloví, měl jsem pocit, že čtu o sestře Nývtové.

Statečnost je zvláštní vlastnost. Filosofové říkají, že je to ctnost, která umožňuje jiné ctnosti. Protože člověk může být moudrý, laskavý, spravedlivý, ale pokud není statečný, pokud nemá odvahu se ve svém životě zachovat moudře a spravedlivě, postavit se na obranu pravdy, pak to není k ničemu. Jeden církevní otec to vyjádřil tak, že bez statečnosti jsou ostatní vlastnosti vdovami.

Co se ale tou odvahou a statečností myslí? Anebo – abychom nemluvili jenom teoreticky – jaká byla statečnost sestry Rut Nývtové? Běžná lidská představa o statečnosti nám nejspíš nabídne nějakého svalnatého bojovníka, který se odvážně vrhá na nepřátelské šiky.

Právě možná proto nás text Přísloví i naše vzpomínky chtějí přivést k tomu, abychom otevřeli oči i pro jiné rozměry statečnosti, jiné polohy odvahy. Možná ne tak viditelné na první pohled, možná ne tak křiklavé, ale o to důležitější a podstatnější. A také smysluplnější.

Do života sestry Nývtové a její rodiny se otiskly události naší historie se vším všudy. S pronásledováním, šikanou, nátlakem hrubým i sofistikovaným. Se zákeřností, kterou různé režimy převracely život. Kladly překážky. Omezovaly. Nezastavily se ani před útoky na ta nejcitlivější místa, na nejbližší lidi. Jak obstát? Jak statečně vytrvat, vydržet?

Apoštol Jakub nám ve svém dopise vzkazuje prazvláštní radu. Radujte se. Radujte se ..., když na vás přicházejí rozličné zkoušky. To je šokující výpověď. Jak tomu rozumět, jak něco takového vůbec přijmout?

Možná můžeme najít odpověď právě tehdy, když s vděčností vzpomínáme na život sestry Rut. V jejím příběhu jsou ta slova o zkouškách, o těžkých životních chvílích na místě. Slovo o protivenstvích, která věrně snášela v dobách, na které my už dnes tak snadno zapomínáme.

Ta její statečnost se projevila právě tím, že pochopila, přijala i nespravedlnost, trable, protivenství, nesnesitelné a těžké chvíle v životě tak, jak to říká Jakub – jako zkoušku. To vůbec není samozřejmé. To už je postoj. Ve chvíli, kdy totiž člověk pojmenuje a přijme těžkosti života jako zkoušku, znamená to, že se ptá, že hledá, jak tuto zkoušku složit. Nevidí už svou situaci jako důvod k ukřivděnosti, sebelítosti, ale jako šanci k tomu, aby se něco podstatného naučil, aby se dostal dál, zkrátka aby obstál.

Statečnost tedy začíná někde tady. Ale vyvstávají tím taky další otázky: Kde vzít odvahu takto pojmout svůj život? Máme chápat život jako jakýsi test naší osobnosti? Našich schopností? Naší síly a pevnosti charakteru?

I kdybychom, byť jen na okamžik, připustili, že ano – následuje hned další otázka: Ale kde je její zdroj? Kde se bere síla obstát v životních zkouškách a testech? Kde se bere odvaha jim čelit? Vždyť ze zkušenosti víme, že častokrát tatáž událost, tatáž situace vyvolá ve dvou případech opačný důsledek – pro jednoho je důvodem ke zhroucení a druhý z ní vyjde posílený, moudřejší než na počátku.

Tím rozdílem, který to působí, o kterém Jakub mluví, je víra. Víra působí osvědčení. Víra působí vytrvalost. Ale není to víra ledajaká.

Když mluvíme o víře, máme často na mysli víru, která nějak souvisí s náboženstvím. To ale není vůbec přesné. Víra provází každého člověka. Víra provází člověka jako takového, jako bytost. Každý přece v něco věří, říká se občas. Jenže to je to. Věřit se dá v mnoho skutečností. Některé z nich jsou důležité. Věřit lze ve vlastní síly, v to, že svůj život držím pevně v ruce. Věřit se dá v budoucnost, v peníze, ale taky ve vlastní mravnost, v ideály.

Jenže Jakub tady řekne: právě zkoušky, právě těžkosti, právě životní ústrky člověka přinutí k tomu, aby se ptal, jestli věří v to pravé. V toho pravého.

Jeden moudrý člověk mi řekl, že se ho mnoho lidí v zásadní životní krizi snažilo povzbudit slovy: drž se. Ale on říkal, jak se mám držet? Jak se vůbec může člověk držet sám sebe. To je jako říkat někomu, kdo spadl do hluboké jámy: Vylez!

Prosba víry, tak jak o ní mluví apoštol Jakub, je jiná. Je to prosba: „Drž mě!“ Proto si může dovolit mluvit o radosti i v souvislosti se zkouškami. Protože to je radost, když člověk ve zkouškách objeví toho, kdo ho podrží. Kdo s ním vydrží i jeho obavy, nejistotu. Kdo ho posílí, kdo mu ukáže cestu, podá pomocnou ruku.

To byl zdroj statečnosti a odvahy sestry Nývtové, která důvěřovala Bohu, který je nám nablízku, který nás drží a udrží. Který nás provází v trablech tohoto světa, ale jehož láska nás drží i v hodině naší smrti.

Její statečnost měla své kořeny v Bohu, který se bezvýhradně rozhodl pro člověka, pro každého z nás, našla odvahu a vytrvalost čelit každodenním starostem života. Je to odvaha, která vyrůstá z evangelia Ježíše Krista, který sám sebe vydal, aby stvrdil a zpečetil svou lásku, aby nám ukázal že on sám je ze své podstaty láska. V Kristu, který byl vzkříšen, aby stvrdil i naši naději, dosvědčil nám, že ani smrt nás nemůže od jeho lásky oddělit.

Proto i statečnost sestry Rut byla odvahou k lásce. Tak jak pokračuje kniha Přísloví, která mluví o ženě statečné a jedním dechem říká že „**má dlaň otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku.**“

Statečnost víry je statečností k otevřenosti. K lásce. Stát při druhém, když mám svých starostí nad hlavu nebo stát při druhém, když má ty starosti on, nést s ním věrně jeho těžkosti. Být nablízku tomu, kdo má problémy, nést s ním důsledky jeho rozhodnutí a nenutit ho, aby zradil své přesvědčení – to není nic banálního. Ale sestra Rut šla ještě dál. Brala na sebe starosti a bolest druhých, byla připravená otevřít svůj dům potřebným. Žít užitečně a k prospěchu nejen svým nejbližším ale i svému okolí bez nároku na odměnu.

Když sestra Rut zemřela, byl to šok. Nečekaná rána. Ale když si ji v této chvíli připomínáme, tak převládá vděčnost. Ze setkání s člověkem, ze kterého vyzařovala vnitřní síla a důstojnost. Její ústa promlouvala moudře a přitom vlídně tak, jak to popisuje kniha přísloví.

Ženu statečnou, kdo nalezne – nad perly cena její. Jsou v životě věci, kterým přikládáme cenu. Které jsou našimi poklady. Nechme k sobě promluvit v našich vzpomínkách sestru Rut Nývtovou ženu statečnou, abychom objevili poklad odvahy k životu, k naději, k odpuštění a k lásce inspirované Kristovým příkladem. amen